

[Undervisningsministeren.]

Udkast til Cirkulærer til Kirkeministeriet, og Kirkeministeriet har sendt dem dels til det teologiske Fakultet og dels til Biskopperne. Og det er ikke min Skyld, at der ikke foreligger Svar; Biskopperne vilde vente til deres aarlige Septemberrøde, og da jeg for et Par Dage siden spurgte Kirkeministeren, om Erklæringen var kommet, fik jeg det Svar, at den endnu ikke var kommet fra alle Biskopperne — de skal afgive Erklæring hver især.

Naar disse Erklæringer er kommet, skal vi overveje Sagen, og jeg har udtalt sikker Forventning om, at naar al den kunstigt oppustede, løse, uvederhæftige Agitation om denne Sag er dunstet bort, vil det vise sig meget let at opnaa Enighed mellem Undervisnings- og Kirkeministeriet, mellem Skolen og Kirken paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Julin spurgte mig, om jeg vilde arbejde for eller modarbejde, at Vilhelm Rasmussens Tanker — og saa citerede han noget fra et Skrift — føres ud i Livet. Vilhelm Rasmussens personlige religiøse eller ikke-religiøse Anskuelser ligger ikke til Grund for Skolebogsbetænkningen. Jeg har allerede for omtrent et Aar siden, da jeg forelagde mit Skoleforslag, tydeligt nok sagt her, at denne Religionsundervisning, der gøres obligatorisk med den Frihed, hele det kirkepolitiske Udvalg er enig med os i, med den Ret til Fritagelse baade for Lærere og for Forældrene paa Børnenes Vegne, som ogsaa Indremissions Medlemmer er fuldkommen enige med os i, maa være folkekirkelig, da de 97 pCt. af Befolkningen hører til Folkekirken. Endvidere har jeg udtalt, at Lærerne maa virke ud fra deres Personlighed, det kan ikke være anderledes. Det ærede Medlem Hr. Julin udtalte Tilslutning dertil, men alligevel skal Agitationen fortsættes.

Jeg har ikke opholdt mig ved en Trykfejl i Fortrykket om det *simple* Ministerium, nej, men det ærede Medlem opfordrede mig til at blande mig ind i Vilhelm Rasmussens personlige religiøse Forhold, hans gudløse Propaganda. Der er Religionsfrihed i dette Land, der er Ateister i alle Partier, de har Lov til at virke for deres Anskuelser. Vi har her i Landet en Folke- eller Statskirke med et Budget paa 28 Mill. Kr. med 2 000 Præster fast ansatte og lønnede. Hvis der er nogen aandelig Kraft i Kirken, maa den

vel have Kraft til med aandelige Vaaben at kæmpe for sin Sag og mod Kirkens Modstandere.

Efter at have omtalt det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen talte det ærede Medlem Hr. Julin saa om mine Kollegers Stilling i Ministeriet. Nu forklarer han det saadan, at det var angaaende Skolebogsbetænkningen. Der kender han jo mit Standpunkt; det har han jo vidst længe; mine Kolleger er jo enige med mig i det Skoleforslag, jeg har forelagt; det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har som Partiets Ordfører fuldkommen loyalt støttet dette Skoleforslag og min Opfattelse af Religionsundervisningen, som fremhæves i dette Forslag. Jeg kunde da ikke forstaa det ærede Medlem Hr. Julin anderledes, end at det var en Katekisering, der skulde foretages, som man ikke foretager i noget andet Parti, og det var den, jeg frabad mig.

Men saa sagde det ærede Medlem — ja, dette med det „simple“ Ministerium er ganske ligegyldigt, men det ærede Medlem sagde ifølge Fortrykket noget, som jeg ikke uden videre finder mig i. Han sagde til sidst — det findes Sp. 972: „Bær ikke Kappen paa begge Skuldre længer.“ Det var en Beskyldning mod mig for Tvetydighed, det var en Beskyldning, en ærekrænkende Beskyldning imod mig uden mindste Bevisførelse, og som man raaber i Skoven, faar man Svar. Og jeg advarede da det ærede Medlem mod at fremkomme med Udtalelser af moraliserende Tendens, for det ærede Medlem, sagde jeg — og det fik han allerede at vide i Fjor —, var ikke særlig skikket til at optræde moraliserende hverken over for mig eller andre.

Jeg rettede Beskyldninger mod ham, siger det ærede Medlem: har jeg gjort noget ulovligt, saa lad mig blive draget til Ansvar. Ja, men den Ulovlighed, det ærede Medlem har begaaet, den Lovovertrædelse, jeg nævnte — det var i hvert Fald paa Kanten deraf, det var i hvert Fald ganske umoralsk —, den har jeg ikke nogen Paataleret for, heller ikke Justitsministeren, det er de enkelte krænkede Forfattere, der har Paataleret, men de har maaske ikke hidtil været opmærksomme paa, at deres Forfatterret er blevet krænkede.

Der var et Blad — jeg tror, det var „Berlingske Tidende“ —, der i Gaar skrev, at jeg havde rettet et virkningsfuldt An-